

Yıl 1960'lar henüz 9 yaşındayım, İstanbul'da yaşıyorum o zamanlar taa ki...

Evimiz Balat taraflarındaydı. Annem, ev hanımı; babam da mahallenin terzisi olarak bilinirdi. O zamanlar mahallemizde Türkler ve Rumlar huzur içinde bir arada yaşardı. Mahallenin esnafları arasında yok o Rummuş bu Türkmüş diye bir ayırım yapılmadan hep bir arada yaşayıp giderdik. Mahaleme dair hatırladığım en belirgin noktalar tüm mahalle tek bir okula gider, herkesin evi birbiri ile yürüme mesafesi olduğundan tüm mahalle tıpkı koca bir aile gibi yaşardık. Herkes herkesi tanırdı. Kendimizce büyük bir evimiz vardı. İki katlı ahşap bir ev. Üst katta karşılıklı kapıları birbirine bakan dört oda vardı. Tam ortada hep beraber neşe ile geçirdiğimiz akşamlarının yemek masası dururdu. Bazen pencere açık kaldığında üst kattan gelen şiddetli kapı çarpma sesleri... Ama evimiz bir yana, komşularımızla hep bir arada oluyor olmamamız benim en hoşuma giden şeydi. Türk ve Rum kültürü birbiri ile iç içe geçmişti. Onlar bize tabakta yemek getirir, biz de yıkar evde olan yemekten bir tabak onlara gönderirdik. Onların bayramları bizim, bizim bayramlarımız onların bayramı olmuştu. Bir sabah mahallede bazı dükkanların camına taş atıldığını ve karmaşalar yaşandığını gördüm. O zamanlar tam olarak ne yaşanıyor anlamamıştım ama sonrasında olaylar daha da büyüdü ve yangınlar yangınları ayaklanmalar daha da büyük ayaklanmaları doğurdu. Biz Rumlar olarak başta bu durumun geçici olduğunu düşünüyorduk. Daha önceden dost olanlar devletin yaptığı baskı ve etkiyle biz Rumlara düşman olmuştu. O an anladım ki Türk ve Rum dostluğu bitmiş, artık biz ülkede fazlalık olarak görülmeye başlanmıştık. İstanbul'da son gittiğim okul gününü hatırlıyorum. Okul yolum o gece yaşanan yangınlar sonucu adeta savaş alanına dönmüştü. Annem korkarak elimden sıkı sıkı tutuyordu. Sonra isyankar Türkler bizi gördü, daha sonra anneme laf ettiler. O hissi bir erkek çocuğu olarak ilk defa yaşamıştım. Kadınlara sahip çıkıp, koruma kollama hissi. Daha çok

küçük olmama rağmen anneme edilen tek bir laf nasıl içime işlemiştir. O gün okulda son günüm olduğunu hissetmişim ve arkadaşlarıma, sınıfıma, okul bahçeme son bir kez hüzünlü bir şekilde bakmışım. Ardından sabah annemin apar topar topladığı bir bavul eşya ile evimizin öylecene bıraktık. Üstümü sıkı sıkı giydirmişti annem. Kat kat kazak ve elimde sadece bir parça giysi . Ne kadar da adeletsizdi hayat, bütün bir varlığımızı ve yaşanmışlığımızı sadece tek bir bavula sığdırmamızı istiyorlardı. Ya babamın dükkanı ne olacaktı, orası için harcadığı emekler ? Olay sadece varlık, maddiyat da değildi. Kendi evimizden kovuluyor olmanın hissettirdiği manevi boşluğu, annemin yüzünden okuyabiliyordum. Ardından çat diye kapanan ev kapısı. O sesin son defa olduğunu hiçbir zaman inanmak istemedim. Her zaman bir gün geri dönüp ardında bıraktığımız evin salonunda ailecek oturabileceğimiz günlerin geleceğini sanıyordum. Ama o gün zincirlenen ev kapımız hep öyle kaldı. Yıllar yıllar geçti... Ben doğduğum şehre, memleketime, geri geldim ve elbette evimizin önünden geçtim. Evimizin tahtaları çürümüş yıkık dökük olmuştu ama oranın bende uyandırdığı his hala aynıydı. Yaşadığım his tıpkı soğuk bir kış günü sıcak bir çorba içmek gibiydi. İçimi ısıttı...